

[Arbejdsministeren.]

gennemgående er af forskellig art, ikke har været sammensat så repræsentativt, som det var ønskeligt.

Det er oplyst for mig, at baggrunden for, at direktoratet for arbejdstilsynet i dette tilfælde valgte at sammensætte udvalget af personer fra Københavnsområdet, bl. a. var en ulykke i oktober 1971 i en varmebrønd på Dag Hammarskjölds Allé, hvor en arbejder blev dræbt og en anden skoldet, og at direktoratet derfor ønskede et så hurtigt arbejdende udvalg som overhovedet muligt.

Men som sagt, uanset dette er jeg enig med hr. Lennart Larson i, at folk fra provinsen burde have været inddraget i arbejdet, netop fordi Københavns fjernvarmeanlæg ikke er typiske for anlæggene ud over landet. Jeg agter derfor at anmode direktoratet for arbejdstilsynet om at foretage en ny behandling af sagen på et bredere grundlag.

Når hr. Lennart Larson dernæst opfordrer mig til at sikre, at lignende afgørelser i fremtiden træffes på et mere alsidigt grundlag, skal jeg svare, at en ændring af loven på dette punkt næppe skulle være nødvendig. Det fremgår af § 10 i arbejderbeskyttelsesloven, at sådanne udvalg, som der her er tale om, skal sammensættes af repræsentanter for arbejdstilsynet og vedkommende faglige områdes arbejdsgivere og arbejdere. Men som nævnt agter jeg at anmode direktoratet om at foretage en ny behandling af sagen.

Lennart Larson: Jeg vil gerne takke arbejdsministeren for det svar, jeg fik her, og kan kun sige, at jeg er glad for, at ministeren vil sørge for, at arbejdet bliver taget op igen, således at vi kan få nogle regler, der må være landsdækkende og kunne dække på en måde, så alle vil kunne være tilfredse med dem, og de vil kunne respekteres hele vejen igennem. Det er nemlig rigtigt, at fjernvarmeforsyningen, den kollektive varme, i Danmark arbejder på et meget bredt grundlag.

Jeg vil sige tak til ministeren, og jeg vil sige, at jeg tror, at dette tilsagn fra arbejdsministeren giver en baggrund for det arbejde, der sker rundt omkring i sikkerhedsudvalg og andre steder, som er et meget betydningsfuldt arbejde og netop skal være

et sikkerhedsarbejde på pladsen, hvor det foregår.

Hermed sluttede spørgsmålet.

Af *Ritt Bjerregaard* til indenrigsministeren:

„Vil ministeren tage initiativet til, at lovforslag og i et vist omfang også nye bekendtgørelser og cirkulærer, der skal administreres af kommunerne, sendes ud til høring i nogle kommuner med henblik på en vurdering af de konsekvenser, de vil få i administrativ henseende?“

(Spm. nr. 203).

Skriftlig begrundelse.

Fremgangsmåden ved lovforslag, der vedrører kommunerne, er i dag, at de sendes til høring i Kommunernes Landsforening, før de forelægges i folketinget. Kommunernes Landsforening trækker selvfølgelig i vidt omfang på praktikerne ude i kommunerne, men det er et spørgsmål, om man ikke ved en udsendelse til de praktiserende kommuner kunne få en mere livsnær vurdering, der ikke var forpligtet til nogen side.

Som medlem af Odense byråd er jeg stødt på love, som, uden at jeg havde indtryk af, at det stod helt klart for folketingets medlemmer, betød stort administrativt besvær, bl. a. en række personalemæssige udvidelser for kommunerne.

Således anslår Odense kommunes socialforvaltning, at der løbende er ca. 10 pct. af personalet på kurser på grund af de stadige omlægninger af lovgivningen. Kommunen må også selv påtage sig tilrettelæggelsen af en lang række af kurserne.

Ud over dette vil jeg nævne, at bekendtgørelsen af 23. december 1970 fra finansministeriet, der betød, at sociale ydelser skulle beskattes, har skabt store problemer.

For Odense kommune skal der i de første 3 måneder af et nyt kalenderår afsættes 15-20 medarbejdere alene til dette arbejde, dels ved indkøring af skattekort i edb-systemet, dels ved ændring af skattekort på grund af usikker udskrivning af skattekort, automatisk forskudsregistrering.

Jeg tror derfor, at der kunne laves både administrativt fornuftigere og billigere love, hvis de praktiserende kommuner blev hørt. Om denne udsendelse skal foretages gennem Kommunernes Landsforening, skal jeg ikke